

[Aase Olesen]

jævnthen er stramninger over for sælgeren. Jeg tror, at nogle af de forslag, som er stillet af VS, meget vel kan komme til, om jeg så må sige, at vende den anden ende nedad og betyde, at kredsen af de mennesker, der kan nyde godt af kredittkøb, bliver meget begrænset.

I øvrigt er det min helt bestemte opfattelse, at begrebet kredittkøb som sådan, som vi traditionelt har kendt det gennem mange år, er på vej ud af detailhandelen, og at det bliver nogle helt andre ting, herunder kontokort, vi kommer til at interessere os for, også lovgivningsmæssigt, i de kommende år.

Wilhelm (VS):

Der er til lovforslag nr. L 87 stillet 7 dårlige og 7 gode ændringsforslag. De dårlige er stillet af ministeren i betænkningen, de gode er stillet af VS uden for betænkningen.

VS stemmer imod de 7 ændringsforslag af ministeren og flertallet. De går kun ud på to ting. For det første, at man opgiver kravet om, at der skal være oplysningspligt vedrørende den effektive rente. Det er helt uacceptabelt, det var det vigtigste overhovedet i kredittkøbslovsforslaget. Og det andet, som var det eneste, der i øvrigt var interessant ved det kredittkøbslovsforslag, er, at man opgiver køberens fortrydelsesret.

Det må være lidt bittert i dag at være socialdemokratisk ordfører og skulle stå og forsvare de 7 ændringsforslag, som vi ved at hun og formodentlig mange af partifællerne i gruppen må være kede af og må være stærkt imod. Det må også være bittert sådan med en håndbevægelse at skulle afvise VS' ændringsforslag uden så meget som at gå ind på dem, når vi ved, at fru Lissa Mathiasen må have stor sympati for de ændringsforslag.

Jeg skal lige nævne kort, hvad de egentlig går ud på, og hvor urimelige og overbydende, og jeg ved ikke hvad, de måtte være.

Det første af dem siger, at den beskyttelse, som gælder en kreditaftale efter ministerens forslag, også skal gælde, hvis kreditaftalen først indgås på et senere tidspunkt. Ja men hvad taler dog imod, at den skal have den mere generelle betydning?

Det andet ændringsforslag siger, at købers rettigheder ikke kan fraviges ved efterfølgende aftale, hvor ministerens forslag kun siger, at købers rettigheder ikke kan fraviges ved

forudgående aftale. Ja men hvad taler dog imod, at det heller ikke skal kunne fraviges ved en efterfølgende aftale?

Det tredje taler om, at der ikke skal være en 1.000 kr.s grænse for disse forskellige oplysningspligter. Når vi under udvalgsbehandlingen har mødt konkrete eksempler på ågerrente, man beregner sig over 60 pct., så kan det ikke være kontantprisen, der er det eneste kriterium for, om det er berettiget at have disse forskellige oplysningspligter. Der kan være tilfælde, hvor kontantprisen er under det af ministeren fastslåede, men hvor de faktiske kreditomkostninger er langt, langt større, end de ville være ved et betydeligt dyrere køb, men hvor den effektive rente havde været på et lidt mere rimeligt, et mindre ågerpræget niveau.

Det fjerde forslag tager fat på det dér med fortrydelsesretten. Det er jo rigtigt, som man skriver i begrundelsen for ministerens ændringsforslag, hvor man opgiver fortrydelsesretten, at Forbrugerrådet har anført, at en fortrydelsesret, som ikke er ufravigelig, ikke er særlig effektiv. Ja, det er da rigtigt. Det kedelige er, at ministeren og flertallet drager den konklusion, at så dropper de den helt, hvor vi i stedet for drager den konklusion, at så må den gøres effektiv, så skal fortrydelsesretten være ubetinget.

Jeg forstår ikke rigtig, hvordan man kan modsætte sig det her, så meget mere som fru Annelise Gotfredsen – var det vist – utvivlsomt har ret i, at det er meget, meget få tilfælde, der overhovedet vil blive berørt af det her, men det er lige præcis de tilfælde, hvor der er problemer med sælgeren. Der ligger jo undersøgelser, der viser, at der i almindelighed er en fortrydelsesret i kontrakterne, og at det kun drejer sig om ca. 1 pct. af kredittkøbene, hvor en sådan ret ikke findes. Men det er jo lige præcis i de 1 pct. tilfælde, den ret overhovedet er vigtig, for det er her, vi har at gøre med bisserne, når det drejer sig om sælgersiden. Derfor vil en sådan regel om en ufravigelig fortrydelsesret overhovedet ikke ramme de mange og de pæne næringsdrivende, men vil overhovedet kun have betydning for den ene procent, som omfatter bisserne. Jeg kan ikke forstå, at nogen kan have noget imod, at man udvider retten til netop lige dér, hvor den skulle have betydning, og hvor alle må kunne se, at der er behov for den. Og jeg synes, det er at føje spot til skade, når